

[Arentoft]

land tvangsforflyttede man grønlænderne fra udstederne, det var urentabelt at have dem boende på udstederne, og man flyttede dem fra Godthåbsfjorden ind til Godthåb. Det er dem, der udgør Godthåbs slum. Sådan gør danskerne. Det er der ikke nogen der har anklaget os for – endnu.

Hvis man vil have et meget negativt billede af Tyrkiet, så skal man studere bladet Ud-kig. Jeg tænker på et særnummer, »Tyrkiet efter kuppet«, nr. 1, 1983, og det er oven i købet udgivet af Mellemløst Samvirke. Man kan godt undre sig over, at offentlige midler kan bruges til den slags ting.

Den tyrkiske republik er kun 50 år gammel, og i den tid har der været 6 præsidenter og 3 militærkup, nemlig i 1960, i 1971 og i 1980. Det sidste, som fandt sted den 12. september 1980, var en nødvendighed, da der herskede en sådan lovløshed i landet, at 20-25 mennesker blev dræbt daglig ved terrorhandling og den slags ting. Og det har endda vist sig, at så godt som hele den tyrkiske befolkning har sluttet op bag militærregeringen, da den overtog magten og derved hindrede disse fuldstændig lovløse tilstande. Det var simpelt hen en nødvendighed for at undgå en borgerkrig.

Det blev lovet fra militærregeringens side, at der skulle blive afholdt valg, og dette valg har fundet sted den 6. november 1983. Jeg er enig med den tidligere folketingsformand Gustav Pedersen, så jeg har slettet en masse i mit manuskript, for der er ingen grund til at gentage, hvad mange ordførere har sagt om stemmetal og stemmeprocent osv.

Jeg mener, at det trods alt går fremad i Tyrkiet, selv om der er nok så mange sorte skyer forude. Der er Cyperspørgsmålet med den nordcypriotiske uafhængighedserklæring den 15. november 1983, og man kan også pege på forholdet mellem Grækenland og Tyrkiet. Gud ske lov er begge lande medlemmer af NATO ligesom Danmark, og det tjener faktisk NATO til megen ære, at der ikke har været krigstilstand imellem de to lande. Jeg tror faktisk, at hvis ikke de havde været medlemmer af NATO, så var det for længe siden gået galt i det område. Og hvis det skete imellem to NATO-lande, hvad jeg regner for at være helt utopisk, så ville det være en virkelig ulykke.

Nu er der altså kræfter i gang for at få Tyrkiet ud af Europarådet. Det lyder uhygge-

ligt i mine ører, at man taler om »skinparlamentarikere«, som om det var spedalske: man kan ikke være i stue med dem, man kan ikke stemme sammen med dem, og man kan heller ikke stemme imod dem, osv. osv. Jeg synes, at det er uhyggeligt at høre på.

Desværre er vi et af de lande, der arbejder mest på at få Tyrkiet smidt ud af Europarådet. Fremskridtspartiet er dybt uenigt heri. Vi mener tværtimod. Det forekommer egentlig mærkeligt, at hr. Lasse Budtz fører an i dette – set i lyset af, at hans gode ven den tidligere ministerpræsident Bülent Ecevit netop har udtalt, at han gerne ser samarbejdet mellem Tyrkiet og de vestlige demokratier styrket efter valget. Derfor er jeg ikke helt enig i det, udenrigsministeren sagde, men det vil man nok kunne forstå af det, jeg har sagt.

Efter fremskridtspartiets mening skal vi være med til at støtte Tyrkiet, som medlem både af NATO og af Europarådet. Det mener vi faktisk at Tyrkiet har krav på blandt venner, om jeg så må sige. Jeg tror, det er uklogt at skyde tyrkerne ud, for derved gør vi dem, som jeg har nævnt det, til en slags spedalske. Vi bærer os i virkeligheden lige så uklogt ad dér, som vi gør i Sydafrikaspørgsmålet. Vi tror, at vi kan hjælpe de sorte i Sydafrika ved at blokere for Sydafrika og skabe så elendige forhold som overhovedet muligt for dem. Vi skal selvfølgelig gå den anden vej. Men det tror jeg, at vi mange gange har gjort meget tydeligt og klart herinde.

Med hensyn til de to dagsordener må det klart være fremgået, at dem siger vi nej til.

Albrechtsen (VS):

Hr. Arentoft beskæftigede sig i sit indlæg med, hvad der var uhyggeligt. Jeg synes, at ud over de meget uhyggelige tilstande, der er i Tyrkiet, var det særdeles uhyggeligt at høre hr. Arentofts indlæg, der endda gik så vidt som til direkte at tilsige det tyrkiske regime aktiv støtte. Jeg kan desværre ikke få tid til at gå nærmere ind på hr. Arentofts udtalelser.

I udenrigsministerens redegørelse henvises der jo til denne klagesag ved Den europæiske Menneskerettighedskommission, og ministeren gjorde i sit indlæg en hel del ud af denne fortrinlige sag. VS støtter da disse bestræbelser, men jeg synes nok, at man kan have sine alvorlige tvivl om, hvorvidt disse